

Kaj delajo angelji?

Vse, kar je Bog vstvaril, vstvaril je v svojo čast in slavo. Zato morajo vse stvari Boga častiti in poveličevati, vsaka po svoje; čim popolnejše so, tembolj ga lahko častijo. Brezumne stvari, ki nimajo duše, častijo Boga s tem, da natanko spolnjujejo namen, za kateri jih je vstvaril, in da se vedno ravnaajo po onih natornih postavah, katere jim je dal ob stvarjenju. Vse stvarstvo toraj se mora ravnati po božji volji, ali kakor lahko še drugače rečemo, vse stvarstvo mora Bogu služiti, zakaj služiti se pravi spolnovati voljo tistega, kateremu kdo služi. Častijo pa Boga vse stvari tudi s tem, da po svojem

velikem številu in premnoge po svoji velikosti in lepoti neprenehoma oznanjajo božjo mogočnost in modrost, božje veličanstvo.

Vse drugače pa more človek Boga častiti, ker ima dušo, in se toraj ž njim pogovarjati, kakor otrok s svojim najboljšim Očetom Oh, otroci! to je največja prednost, katero ima človek pred vsemi drugimi stvarmi na svetu, da more moliti. Druga prednost je pa ta, da človek ne spolnjuje njegove sv. volje prisiljen, marveč mu služi prostovoljno.

Ker so pa angelji še veliko popolnejši memo človeka, je pač razvidno, da morejo angelji v nebesih Boga

še vse lepše častiti in slaviti, kakor mi ljudje na zemlji. Zato je Jezus Kristus sam nam naročil, naj vedno prosimo, da bi mogli tako spolnovati voljo božjo, kakor se v nebesih spolnjuje, da bi tudi mi Boga tako častili, kakor ga angelji častijo, in da bi mu tudi mi tako služili, kakor mu angelji služijo.

I.

Prvo prečastitljivo opravilo angeljev je toraj, da Boga molijo in častijo. V sv. pismu je večkrat zapisano, kako angelji Boga časté z molitvijo in svetim petjem. Dvojno táko počesčenje bo gotovo tudi že vam znano. Jedno nam je povedal prerok Izaija, ki pravi, da je videl Gospoda sedeti na visokem in vzvišenem sedežu in angelje okrog, kateri so klicali: »Svet, svet, svet je Gospod Bog vojskinih trum, vsa zemlja je polna njegovega veličanstva.« Drugo nam pa pove sv. evangelij božičnega praznika, ki nam sporoča, da so dobri pastirci ob Kristusovem rojstvu slišali angelje prepevati: »Slava Bogu na visokosti in na zemlji mir ljudem dobre volje.«

To dvoje nam pa že tudi naznanja, da angelji Boga častijo v nebesih in na zemlji. Na zemlji ga posebno častijo in molijo v zakramentu presv. rešnjega Telesa, in sicer vedno, po dnevi in po noči v tabernakeljnu, med sv. mašo in kadar se sv. obhajilo deli ali kakemu bolniku nese sv. popotnica. Zato navadno vidite poleg tabernakeljna na vsaki strani angelja, ki kleči in roki sklenjeni ali pa križema na prsih drži ter moli z nebeško pobožnostjo. Oj, kako je tolažilna ta resnica, da angelji vedno molijo Jezusa v presv. rešnjem Telesu. Mnogo je cerkvâ, ki so ves dan prazne in zaprte; od nikoder ni nobenega človeka, da bi ga počastil. In vendar ni nikedar sam; ako so zemeljski častilci mlačni in zanikarni, prihitijo nebeški in nadomestijo človeško malomarnost.

Zlasti pa angelji Boga častijo pri sv. maši. Sveti Krizostom pripoveduje, da je videl, kako je veliko angeljev prihitelo, ko se je pričela sv. maša. Oblečeni so bili v snežnobelo obleko, bosí, obrnjeni proti velikemu altarju in so tiho molili, dokler ni bila dokončana sveta daritev.

Zaradi pričujočnosti angeljev se nam morajo še častitljivejše zdeti naše cerkve in, kadar molite Jezusa v presv. rešnjem Telesu, boste gotovo se vselej spoštljivo vedli na tako svetem kraju in vaše molitve ne bodo mlačne in zaspane, marveč pobožne in plamteče, vsaj nekoliko podobne angeljskim!

(Dalje prih.)

Da vas ne bi motil.

Rad vas opazujem
Kedar se igrate,
In po šolskih urah
Med seboj kramljate.

Veselim se skrivaj
Vaše tihe sreče,
Da mi srce v prsih
Rádosti trepeče.

Skôraj bi igrače
Tudi jaz se lotil,
Pa si kar ne upam,
Da vas ne bi motil!

L. Ūrnej.

Sprehod za vasjo.

(Konec.)

Pri Sodovem kozolcu zavijem proti domu. Kar zagledam pri Bradinu nekaj, kar mi zopet ni bilo čisto všeč. Rezka in Pavelček sta se igrala pred pragom. Komaj zaslišita moje stopinje — smuk v vežo! »Čakajta!« sklenem, »tega vaju odvadim.« Onadva sta stala za vrati, ter menila, da pojdem mimo hiše, ali zmešal sem jima račun. Naravnost v vežo jo zavijem. Rezka in Pavelček sta me zbegana gledala izza vrat, toda jaz sem klical le mater, češ, naj hité, ker je nekdo blizu, ki otroke jé. Seveda se mati tega niso bali, vendar so brž prišli iz sobe ter pošteno ošteli oba, zakaj sta tako plašna. No, ločili smo se že prijatelji. Rezka mi je nazadnje že pogumno pripovedovala, da sta se kamenčkala s Pavelčkom, da pa ta preveč zná in jo vselej užene; Pavelček je pa nasprotno zatrjeval, da ga bo Rezka kmalu premagalá. »Pa še jedenkrat poskusita, kdo bo huji«,